

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: S. B., narozený X, státní příslušnost X, naposledy pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC),
zastoupený: JUDr. Tomáš Plíhal, advokát se sídlem Sedláčkova 212/11, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 11.8.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2021 č.j. OAM-67/LE-BA05-D06-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Tomáši Plíhalovi se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 5.757,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 2109959337/2700, VS: 02672021.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 11.8.2021 předanou k poštovní přepravě dne 18.8.2021 a soudu doručenou dne 19.8.2021 s připojenou kopií napadeného rozhodnutí se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2021 č.j. OAM-67/LE-BA05-

D06-2021, kterým bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Nařízení**), je Polská republika (dále jen **Polsko**).

2. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce. Usnesením zdejšího soudu ze dne 1.9.2021 č.j. 60 Az 50/2021-26 byl žalobci ustanoven zástupcem advokát JUDr. Tomáš Plíhal, se sídlem Sedláčkova 212/11, 301 00 Plzeň.
3. V **žalobě** žalobce mimo jiné namítal, že nemůže být předán do Polska, neboť tam dochází k vážným systémovým nedostatkům v oblasti azylového řízení. S ohledem na rozsáhlé množství veřejně dostupných a neustále aktualizovaných zpráv a rovněž s odkazem na rostoucí počet soudních rozhodnutí týkajících se situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku a obecné zhoršení lidskoprávní situace v Polsku a přístupu polských státních orgánů k žadatelům považuje žalobce za zcela nedostačující postup, který žalovaný zvolil při posouzení jeho žádosti. Správní orgán ve svém rozhodnutí o zastavení řízení uvádí jako zdroj jediný dokument, kterým je Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 10.8.2020. Tento dokument je v první řadě zastaralý, neb zjevně nezachycuje mimořádně relevantní vývoj nastalý na konci července 2020, kdy Evropský soud pro lidská práva ve věci M.K. a ostatní proti Polsku konstatoval systémové nedostatky v azylovém řízení v Polsku. Žalobce dále namítal, že žalovaný nepostupoval dle čl. 3 odst. 2, druhého pododstavce Nařízení, když neposoudil faktickou situaci v Polsku, a porušil tak ustanovení § 3 správního řádu (tj. zákon č. 500/2004 Sb.), neboť nezjistil stav věci v takovém rozsahu, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Celkově žalovaný neodkázal na žádné zprávy ani zdroje, kterými se při svých úvahách řídil a jediný uváděný zdroj správního orgánu byl již v minulosti označen Nejvyšším správním soudem (dále jen **NSS**) za nedostatečný. Jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Následně žalobce namítal, že v Polsku dochází k systematickým nedostatkům. V posledních letech se Polsko dopouštělo závažných systémových nedostatků v azylovém řízení a docházelo ke kolektivnímu vyhošťování. Dne 23.7.2020 vydal Evropský soud pro lidská práva (dále jen **ESLP**) rozhodnutí ve věci M.K. a ostatní proti Polsku, v němž konstatoval, že polské státní orgány neumožnily vstup do azylového řízení, selhaly v posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byly zodpovědné za kolektivní vyhoštění, čímž vystavily uprchlíky vážnému riziku řetězového vyhoštění do země, v níž hrozí porušení Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Po vydání rozsudku ESLP vydal rovněž v červenci 2020 Úřad Vysokého komisaře pro uprchlíky apel vůči státním orgánům Polska, aby umožnily žadatelům o azyl řádný přístup do azylového řízení. Následně žalobce odkázal na rozsudky NSS ze dne 16.9.201 č.j. 5 Azs 252/2019-41 a ze dne 25.2.2015 č.j. 1 Azs 248/2014-27, současně k tomu poukázal na nález Ústavního soudu č. III: ÚS 2331/14 ze dne 18.9.2014. Dále uvedl, že k aplikaci čl. 3 Nařízení postačí domněnka systematických nedostatků, pokud je založená na existenci závažných důvodů. Tyto důvody žalobce prokázal v předchozích odstavcích svého podání, a to hned z několika zdrojů. Tyto zdroje využil tak, že na ně konkrétně odkázal a citoval jejich obsah. Takto měl činit v průběhu řízení i správní orgán, na němž leží v případě důkazní nouze důkazní břemeno, avšak tento provedl dokazování ve zcela nedostatečném rozsahu, čímž

došlo k opětovnému porušení správního řádu. Z výše uvedeného vyplývá, že průběh azylového řízení v Polsku naplňuje obavy v souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení. Dle žalobce mu přemístěním do Polska hrozí neadekvátní posouzení jeho azylové žádosti a následné vyhoštění na X. Přitom ve správním řízení uvedl, že mu v případě návratu na X hrozí vážná újma z důvodu problémů s mafiánskými strukturami na X, před jejichž jednáním mu státní orgány X nejsou schopny poskytnout ochranu; na X byl svědkem nezákonné trestné činnosti mafie, byly mu podstrčeny drogy a byl nezákonně uvězněn. Obává se, že v případě návratu na X by se opět stal obětí nezákonných praktik mafie a jeho život by byl v ohrožení. Má přitom za to, že důvody jeho azylové žádosti mají být posouzeny z hlediska udělení doplňkové ochrany. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

4. **Žalobce společně s žalobou také požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.** Jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 14.9.2021 č.j. 60 Az 50/2021-29.
5. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 28.7.2021 č.j. OAM-67/LE-BA05-D06-2021** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení je Polsko, jak uvedeno shora.
6. **Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá,** že dne 9.6.2021 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**) a uvedl, že dne 28.4.2021 odjel mikrobusem na vízum do Polska, kde zůstal asi 2 týdny. Poté se rozhodl jet autobusem do ČR, do které jezdí střídavě již 17 let. Také sdělil, že byl svědkem vraždy, znásilnění, distribuce drog a prodeje zbraní, kvůli tomu se nechce vrátit zpět na X. Když měl ještě peníze, tak si dokázal zařídit ochranu, v současné době peníze nemá a bojí se reakce, pokud se objeví zpět na X. Dále uvedl, že potřebuje český pas a chce bydlet v Praze. Rovněž sdělil, že je rozvedený, bezdětný, zdravý a žádá o mezinárodní ochranu poprvé.

Dne 9.6.2021 byl s žalobcem proveden pohovor k podané žádosti v ruském jazyce za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka, kdy mimo jiné uvedl, že X opustil, jelikož mu došly peníze a měl problémy s matkou a mafií. Z X odjel na základě biometrického pasu a polského víza. V Polsku měl v plánu pracovat. Do ČR přicestoval 15. nebo 16.5.2021, jelikož mu zavolali jeho známí, kteří mu dluží peníze. Přijel si tedy pro peníze a chtěl se vrátit zpět do Polska, ale ztratil pas. Nyní už do Polska nechce. Svůj pas ztratil odpoledne v oblasti Karlova náměstí, večer ho kontrolovala policie a zajistila ho. Z ČR byl v roce 2005 vyhoštěn na tři roky. O mezinárodní ochranu požádal, protože nechce být vrácen na X a tam řešit problémy s mafiánskými strukturami. Na X dostal v roce 2016 podmínku na 2 roky za držení drog, které mu byly podsunuty. Tento skutek oznámil na policii, ale nic se nestalo. Na základě telefonických hovorů usuzuje, že by se na X neměl vracet. Dne 28.7.2021 proběhl s žalobcem doplňující pohovor, ve kterém uvedl, že hranice do Polska přešel 28.4.2021 na pracovní vízum a setrval tam asi 14 dní, poté přijel do ČR ke známým. V minulosti měl několik víz do ČR, Polska či Maďarska. Poslední vydané vízum si zařizoval na polském konzulátu v Užhorodu v lednu 2021. V Polsku pobýval 2 až 3 týdny v menších městech okolo Varšavy. Po telefonátu známých z ČR přijel do Prahy a chtěl se s nimi užít volný čas a poté odjet zpět do Polska. V návratu do Polska mu nic nebrání, ale nyní se tam už vracet nechce.

Správní orgán na základě informací získaných z pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu usoudil, že žalobce může být držitelem platného víza vydaného Polskem. Dne 17.6.2021 požádal správní orgán Polsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR a dne 30.6.2021 obdržel informaci, že Polsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podle čl. 12 odst. 2 Nařízení. Žalobce byl dne 1.6.2021, kdy učinil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, držitelem platného víza č. POL 101354174 vydaného Polskem platného od 5.2.2021 do 7.11.2021. V případě žalobce tak bylo nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 odst. 2 Nařízení. Polsko je povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinilo akceptaci přemístění žalobce na území Polska.

Žalovaný se dále zabýval skutečností, zda v případě Polska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možné rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti vycházel zejména z dokumentu Informace OAMP Polsko. Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 10.8.2020. Tento uvádí, že právním základem řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polsku je zejména Zákon o udělení ochrany cizincům na území Polska ze dne 13. června 2003 a Zákon o cizincích ze dne 12. prosince 2013. Žádost o mezinárodní ochranu se podává na území Polska na hranicích nebo v detenčním centru vždy Pohraniční stráž, která žádost postoupí Ředitelství Cizineckého Úřadu. Toto je odpovědné za celé řízení o žádosti v prvním stupni. Ředitelství rovněž posuzuje, zda je za žádost o mezinárodní ochranu v daném případě odpovědný jiný členský stát ve smyslu Nařízení. Za tímto účelem je rovněž s žadatelem prováděn osobní pohovor, který je veden v mateřském jazyce či v jazyce o němž žadatel prohlásí, že mu rozumí. Pohovor se provádí s přihlédnutím na zdravotní stav žadatele pohlaví či s ohledem, zda dotčená osoba nepatří do některé ze skupiny zranitelných osob. Ředitelství Cizineckého Úřadu na svých stránkách rovněž informuje žadatele o seznamu nevládních organizací. Žadatelé o mezinárodní ochranu se registrují v jednom ze dvou přijímacích středisek, ve kterých mají nárok na sociální a materiální podporu, lékařskou péči či školní vzdělávání. V Polsku je dále 8 pobytových středisek, která jsou provozována státem či smluvními partnery. Žadatel může být zajištěn v detenčním středisku, přičemž doba zajištění může trvat maximálně 90 a více dní v závislosti na okolnostech. Kromě detence lze využít alternativní opatření, např. pravidelné hlášení nebo zaplacení kauce. Na úrovni EU, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie.

Žalobce do protokolu o pohovoru uvedl, že mu v návratu do Polska nic nebrání, ale nechce se tam vracet. Správnímu orgánu nesdělil žádné informace, na základě kterých by bylo jasné, proč se do Polska nechce vracet, také nepředložil žádné dokumenty, které by svědčily o vadách polského azylového systému. Na základě shora uvedeného došel správní orgán k přesvědčení, že žalobci nehrozí v Polsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu

k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

Dne 28.7.2021 proběhlo seznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí, kdy nenavrhl jejich doplnění a uvedl pouze, že se nechce vracet do Polska.

Závěrem žalovaný uvedl, že dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Správní orgán rozhodující ve věci na základě výše uvedeného konstatoval naplnění podmínek stanovených v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území ČR shledal nepřipustnou a v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavil.

7. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 25.8.2021** mimo jiné uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou, protože napadené rozhodnutí považuje za právně i věcně správné a plně se ztotožňuje s jeho obsahem. Správní orgán řádně a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlil, proč je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušné Polsko, neboť bylo zjištěno, že žalobci bylo vydáno dlouhodobé vízum č. X s platností ode dne 5.2.2021 do 7.11.2021. V případě žalobce tak bylo nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení. Uvedený závěr správního orgánu je tak plně v souladu s tímto nařízením. Žalobce v žalobě sice argumentuje čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 Nařízení, není však zřejmé, proč by tak mělo být postupováno právě v jeho případě. Konkretizace v tomto směru v žalobě chybí. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
8. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 28.7.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 25.8.2021 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 28.7.2021 žalobci předáno dne 3.8.2021.
9. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu
10. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
11. Dle **§ 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu** je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
12. Podle **§ 25 písm. i) zákona o azylu** se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

13. Dle čl. 12 odst. 2 Nařízení pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
14. Soud na úvod konstatuje, že hlavním smyslem existence Nařízení je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle Nařízení zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu. Dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce, nýbrž k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím tak soud avizuje, že předmětem přezkumu není pobytová situace žalobce a s tím spojené vazby na území ČR, ani jiné skutečnosti nepodstatné pro rozhodnutí o místní příslušnosti.
15. Již v průběhu správního řízení byla zjištěna skutečnost, že žalobce disponoval v době před podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR polským vízem č. X vydaným Polskem a platným od 5.2.2021 do 7.11.2021. Správní orgán dne 17.6.2021 proto požádal Polsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR. Dne 30.6.2021 obdržel informaci, že Polsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podle čl. 12 odst. 2 Nařízení. Není tedy důvod k pochybám, že žalobce v době podání žádosti o mezinárodní ochranu splňoval podmínky pro aplikaci výše uvedeného článku. V daném případě tak byla správně určena místní příslušnost Polska ve věci rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu dle § 12 odst. 2 Nařízení.
16. Soud má za to, že žalovaný v rozhodnutí zkoumal podmínky azylového řízení v Polsku a zabýval se tím, zda v případě Polska existují či neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Závěry žalovaného jsou uvedeny na str. 4-5 napadeného rozhodnutí a krajský soud se s nimi ztotožňuje a v podrobnostech na rozhodnutí žalovaného odkazuje, jelikož je známo všem účastníkům tohoto řízení. Žalovaný si za účelem zjištění, zda v Polsku nedochází k systematickým nedostatkům, obstaral dokumenty vypovídající o azylové situaci v Polsku. Zejména vycházel z dokumentu: Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 10.8.2020. Tento dokument podrobně popisuje azylové řízení v Polsku, nevyplývá z něho nic, co by poukazovalo na eventuelní domněnky o potencionálních systematických nedostacích. Současně soud uvádí, že dokument byl z časového hlediska i přiměřeně aktuální.
17. Dále je třeba zdůraznit, že Polsko je právoplatným členem EU, státní moc dodržuje právní předpisy i lidská práva, Polsko rovněž ratifikovalo mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a je považováno za bezpečnou zemi původu nejen ČR, ale i ostatními státy EU. Polsko je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují žádné důkazy, že by v Polsku docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv EU. Posouzení žádosti žalobce v Polsku nevede k vážné obavě ve smyslu

čl. 3 odst. 2 věty druhé. Žádná z evropských soudních institucí nevydala prohlášení o systematických nedostatcích polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínkách.

18. Soud dále uvádí, že z judikatury NSS plyne, že evropský azylový systém je vystaven na základě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Evropské úmluvy o lidských právech, jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit. Dovedil však, že tato domněnka je vyvratitelná, jelikož nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení, což v této věci nenastalo.
19. Soud na závěr uvádí, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR či nikoli, vycházel z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Polsko. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil a napadené rozhodnutí lze tak označit za plně přezkoumatelné a v souladu se zákonem.
20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož žádný z žalobních bodů nebyl shledán důvodným.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
22. Žalobci byl pravomocným usnesením ze dne 1.9.2021 č.j. 60 Az 50/2021-26 ustanoven zástupcem advokát JUDr. Tomáš Plíhal a v takovém případě platí odměna za zastupování a hotové výdaje zástupce stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s.ř.s.).
23. Ustanovenému zástupci JUDr. Plíhalovi byla přiznána odměna v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 14.9.2021, která je tvořena jedním úkonem právní služby á 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení) a jednou paušální částkou á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále byla připočtena náhrada cestovních výdajů dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem AUDI A6, registrační značka X, z Plzně do Balkové a zpět za účelem porady s klientem – základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen **zákoník práce**), činí 554,- Kč (tj. 126 km x 4,40 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebované pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. c) vyhlášky č. 333/2018 Sb. činí 204,- Kč (tj. 5 l/100km x 33,60 Kč/l x 1,26), tedy celkem 758,- Kč. Také náhrada za promeškaný čas strávený na cestě podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu výše uvedeného v délce šest půl hodin činí celkem 600,- Kč. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 999,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s). Celková výše odměny činí **5.757,- Kč** po zaokrouhlení a tato částka bude vyplacena advokátovi na účet č. 2109959337/2700, VS 02672021 z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 18. října 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně